
Imre Flóra

AZ ISMERETLEN IKONOSZTÁZ

Ha belegondolok, milyen kevés
élethelyzetben láttalak!
Mintha valami aprószemű géz
függöny fedné el a napjaidat:
vannak részletek, melyek élesen
kirajzolódnak, másokat hiába
próbál pótolni a képzeletem,
anyagtalanok maradnak, homályba
mosódó és mélység nélküli képek.
Hogy példát mondjak: láttalak aludni,
és láttalak, ahogy álmosan ébredsz,
és keresgélsz a széthajigált holmi
között – hogy mit, azt magad se tudod,
de nem láttalak tükör előtt állva,
se borotválkozni, se azt, ahogy
oda se nézve megigazítod
– tán fésű nélkül – a hajad; habár a
cipődöt fűzni láttalak, igen,
s azt is, ahogy tiszta inget veszel,
s a használtat gombócba gyűrve félre-
dobod, de azt, hogy mit csinálsz vele
utána, a szennyesbe teszed-e,
vagy kimosod, vagy itt-ott összegyűjtve
tisztítóba viszed – azt nem tudom.
Vagy hogy mikor – hagyjuk, no, nevetséges.
Pedig hát ilyen apróságokon
múlik éppen a kép meg a költészet.
És talán éppen ez a szerelem.
Mert máskülönben honnan olyan éles
az, ami volt, a jelentéktelen
mozdulatok, szavak mindegyikéhez
miért ragaszkodik úgy a tudat?
Vagy nem a tudat ez, nem is a lélek,
valami önmagánál nagyobb élet
izzítja fel a pillanatokot?
S ahogy azok a kicsiségek
pontokból kirajzolják valami
irracionális függvénynek
a menetét, lassacskán hallani
kezded az ismeretlen falon át
az összhang sokhullámú moráját.

EGY NÉHAI SZOPRÁN TÖPRENGÉSEI

A csengő, telt szoprán kora lejárt.
 (Elvégre nincs is nevetségesebb,
 mint egy lírai hősnő ráncos arccal.)
 Itt az idő, hogy szeméremből
 lassacskán dohányozni kezdjünk:
 legyen fakóbb, legyen csak érdekesebb.
 De álmunkban még visszajár a lágy,
 hajlékony, édes és messzirezengő,
 s úgy fülelünk saját ifjúkori
 lemezeinkre, mintha tehetséges
 kezdőt fedeznénk fel, és irigyeljük;
 hát hogyné, hiszen előtte az élet.
 De ösztönünk más szerepet keres már:
 összetettebb, komorabb figurákat
 kezdünk játszani, és a tragikumából
 mindig felcsendül az irónia,
 s a felhőtlen bolondozás mögött
 mindig bujkál egy szívszorító dallam.
 S aztán egyszer, mikor már beleszoktunk,
 s talán már elfelejtettük a könnyedebb,
 egyértelműbb daléneklési stílust,
 hirtelen egész testünk belefájdul,
 és minden sejtthártyánk rezgésbe jön,
 mert meghalljuk a dalt, az igazit:
 ez az a dal, mindig is erre vártunk!

De nem bírják már hangszalagjaink.

Petőcz András

EMLÉK

A lépcsőkön fölfelé haladva,
 elhaló szavakra emlékszem, mondatokra.
 Lámpással kezemben a sűrű sötétbe lesve,
 remegő szívvel tértem nyugovóra, minden este.